

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.10.2014, sp. zn. 21 Cdo 2299/2013, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.2299.2013.1

Číslo: 34/2015

Právní věta:

Věřitel nemá po zahájení insolvenčního řízení aktivní věcnou legitimaci k podání odpůrčí žaloby, kterou by se domáhal určení, že jsou vůči němu právně neúčinné právní úkony jeho dlužníka (§ 42a obč. zák.); to platí i tehdy, jestliže svou pohledávku neuplatnil v insolvenčním řízení přihláškou a jestliže proto nemůže být pohledávka v rámci insolvenčního řízení uspokojena.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.10.2014

Spisová značka: 21 Cdo 2299/2013

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odporovatelnost, Zastavení řízení

Předpisy: § 104 o. s. ř.

§ 239 IZ

§ 243 IZ

§ 42a obč. zák. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu ve Vsetíně dne 4. 6. 2012 domáhal, aby bylo určeno, že „dva právní úkony dlužníka žalobce“, a to „akcept kupní smlouvy ze dne 13. 9. 2010 (vložené do KN) a dědické dohody schválené usnesením Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 13. 9. 2010, jimiž tento dlužník převedl na žalovanou J. D. id. 2/6 rodinného domu na pozemku parc. č. st. 244, poz. parcely č. st. 244, zast. pl. a nádv. a poz. parcely č. 203/7 – orná půda, zapsaných na LV KN č. 190 vedeném pro obec a k. ú. P. u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště F.-M.“, jsou vůči žalobci právně neúčinné. Žalobu odůvodnil zejména tím, že má vůči dlužníkovi Ing. J. Š. pohledávku ve výši 1 899 142 Kč s příslušenstvím, která mu byla přiznána pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2009, že proti dlužníkovi byla následně zahájena exekuce a že „na základě dlužnického návrhu“ byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2011 zjištěn úpadek dlužníka a současně mu bylo povoleno oddlužení. Žalobce svoji pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásil; vzhledem k tomu, že již měl „informace o způsobu, jakým dlužník naložil se svým nemovitým majetkem“, považuje „za mnohem

racionálnější cestu vedoucí alespoň k částečnému uspokojení uvedené pohledávky využití institutu odporovatelnosti právním úkonům“ podle ustanovení § 42a obč. zák., neboť prostřednictvím kupní smlouvy a „dědické dohody“ se dlužník „účelově zbavil exekučně postižitelného nemovitého majetku v době, kdy již Městským soudem v Brně bylo vydáno usnesení o nařízení exekuce ze dne 31. 8. 2010“.

O k r e s n í s o u d ve Frýdku - Místku - poté, co mu věc byla na základě pravomocného usnesení Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 19. 7. 2012 postoupena jako soudu místně příslušnému - usnesením ze dne 10. 12. 2012 řízení zastavil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 14 454 Kč k rukám advokátky Mgr. J. S. Zjistil, že žalobce podal odpůřčí žalobu podle ustanovení § 42a obč. zák. až poté, co bylo zahájeno insolvenční řízení o dlužníku Ing. J. Š., a dovodil, že žalobce „měl svou pohledávku přihlásit do insolvenčního řízení, v němž by byl oprávněn podat odpůřčí žalobu insolvenční správce, a v případě úspěšnosti této žaloby by byli poměrně uspokojeni všichni věřitelé“, že „zákon neumožňuje soudu samostatné projednání odpůřčí žaloby, jíž je odporován úkon dlužníka v insolvenčním řízení, neboť by takovým způsobem došlo k obcházení insolvenčního řízení a zkrácení práv ostatních věřitelů“, a že proto „nejsou splněny podmínky pro řízení v této věci“; řízení proto muselo být podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastaveno.

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Ostravě usnesením ze dne 3. 4. 2013 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že žalobci uložil, aby zaplatil na náhradě nákladů řízení žalované k rukám advokátky Mgr. J. S. pouze 10 521 Kč; v dalším je potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 6413 Kč k rukám advokátky Mgr. J. S. Odvolací soud dospěl k závěru, že po zahájení insolvenčního řízení může odporovat právním úkonům dlužníka - jak vyplývá z ustanovení § 239 odst. 1 insolvenčního zákona - pouze insolvenční správce, že „v tomto případě nelze projednat“ odpůřčí žalobu podanou podle ustanovení § 42a obč. zák., a že proto řízení muselo být zastaveno podle ustanovení § 103 a 104 odst.1 o. s. ř. a ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá v první řadě, že uplatnění odpůřčí žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. nebrání okolnost, že ohledně majetku dlužníka bylo zahájeno insolvenční řízení, že žalobce se nechce uspokojit v rámci již dříve zahájené exekuce z majetku dlužníka Ing. J. Š., ale z majetku žalované, jenž nespadá do majetkové podstaty dlužníka, a že tedy řízení o jeho žalobě „nemůže podléhat žádné blokaci podle insolvenčního zákona“. Insolvenční správce navíc nevyužil právo podat odpůřčí žalobu podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona a uplynutím jednorocní lhůty odpůřčí nárok zanikl. Protože „prekluzí odpůřčího práva insolvenčního správce byl s konečnou platností majetek převedený dlužníkem ještě před zahájením insolvenčního řízení na třetí osobu nenávratně zcela ztracen“, nelze podle názoru žalobce úspěšně argumentovat tím, že by žalobcem podanou odpůřčí žalobou mohlo být „obcházeno insolvenční řízení“ a že by tak mohlo dojít ke „zkrácení práv ostatních věřitelů“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla, aby dovolací soud dovolání zamítl. Uvedla zejména, že názor žalobce, podle kterého může po uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty k podání odpůřčí žaloby insolvenčním správcem podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona podat odpůřčí žalobu podle ustanovení § 42a obč. zák. věřitel, který svou pohledávku nepřihlásil do insolvenčního řízení, je třeba považovat za nepřijatelný, neboť by neoprávněně zvýhodňoval takového věřitele na úkor jiných věřitelů, jež se přihlásili. Žalovaná dále poukazuje na ustanovení § 243 insolvenčního zákona a dovozuje z něho, že do majetkové podstaty dlužníka nenáleží plnění z odporovatelného právního úkonu jen tehdy, jestliže „rozhodnutí o neúčinnosti právního úkonu nabylo právní moci před rozhodnutím o úpadku“, a na ustanovení § 239 insolvenčního zákona, podle něhož je zahájení insolvenčního řízení překážkou pro řízení o odpůřčí žalobě podané podle ustanovení § 42a obč. zák., která způsobuje, že řízení o odpůřčí

žalobě musí být přerušeno, a uzavírá, že řízení o žalobě podané žalobcem podle ustanovení § 42a obč. zák. bylo zastaveno v souladu se zákonem.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal dovolání žalobce podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2013, neboť napadené usnesení odvolacího soudu bylo vydáno v občanském soudním řízení zahájeném v době přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci bylo soudy zjištěno, že žalobce má proti dlužníku Ing. J. Š. pohledávku ve výši 1 899 142 Kč s příslušenstvím, která mu byla přiznána vykonatelným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2009 a v jejíž prospěch byla usnesením Městského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2010 nařízena exekuce na majetek dlužníka. Dlužník se žalovanou jednak dne 13. 9. 2010 uzavřel kupní smlouvu, kterou jí prodal id. 1/6 předmětných nemovitostí („rodinného domu č. p. 140 na pozemku parc. č. st. 244, poz. parcely č. st. 244, zast. pl. a nádv. a poz. parcely č. 203/7 – orná půda, zapsaných na LV KN č. 190 vedeném pro obec a k. ú. P. u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště F.-M.“) za kupní cenu 125 000 Kč, podle níž byl povolen vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí (právní účinky vkladu vznikly dnem 13. 9. 2010), jednak dohodu o vypořádání dědictví po J. Š., zemřelé dne 7. 5. 2010, podle které spoluvlastnický podíl k id. 2/6 předmětných nemovitostí nabyla žalovaná, jež se zavázala zaplatit dlužníku na jeho dědický podíl 125 000 Kč (dohoda byla schválena usnesením Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 13. 9. 2010). Dlužník Ing. J. Š. podal u soudu dne 2. 3. 2011 insolvenční návrh spojený s návrhem na oddlužení; Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 5. 2011 zjistil úpadek dlužníka a povolil jeho oddlužení a usnesením ze dne 12. 7. 2011 schválil oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře. Žalobce, který svou pohledávku za dlužníkem nepřihlásil do insolvenčního řízení, se žalobou podanou u soudu dne 4. 6. 2012 domáhá určení, že kupní smlouva ze dne 13. 9. 2010 a dohoda o vypořádání dědictví po J. Š., zemřelé dne 7. 5. 2010, schválená usnesením Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 13. 9. 2010, jsou vůči němu ve smyslu ustanovení § 42a obč. zák. právně neúčinné. Za tohoto stavu věci bylo pro rozhodnutí soudů významné (mimo jiné) vyřešení právní otázky, jaký má pro uplatnění odpůřčí žaloby podle ustanovení § 42a obč. zák. ze strany věřitele význam skutečnost, že u dlužníka, jehož právním úkonům věřitel odporuje, bylo ještě před podáním odpůřčí žaloby u soudu zahájeno insolvenční řízení, v němž byl (posléze) zjištěn úpadek dlužníka. Vzhledem k tomu, že tato otázka procesního práva dosud nebyla v rozhodovací činnosti odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat podle ustanovení § 42a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2013 a podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, účinného do 30. 6. 2012.

Věřitel se může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné (§ 42a odst. 1, věta první, obč. zák.). Právo odporovat právním úkonům lze uplatnit vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, nebo které vznikl z odporovatelného úkonu dlužníka prospěch (§ 42a odst. 3 obč. zák.).

V insolvenčním řízení může odporovat právním úkonům dlužníka pouze insolvenční správce, a to odpůřčí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty (srov. § 239 odst. 1, část věty před středníkem, insolvenčního zákona). Rozhodne-li o tom věřitelský výbor, podá insolvenční správce odpůřčí žalobu vždy; nejsou-li v majetkové podstatě peněžní prostředky potřebné ke krytí nákladů na podání odpůřčí žaloby a vedení incidenčního sporu, může insolvenční správce podmínit podání odpůřčí žaloby nebo další vedení incidenčního sporu tím, aby mu věřitelé poskytli na úhradu těchto nákladů přiměřenou zálohu (srov. § 239 odst. 2, větu první a druhou, insolvenčního zákona).

Insolvenční správce může podat odpůřčí žalobu ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku; nepodá-li ji v této lhůtě, odpůřčí nárok zanikne (srov. § 239 odst. 3 insolvenčního zákona). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o odpůřčí žalobě (srov. § 235 odst. 2 insolvenčního zákona); dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno (srov. § 239 odst. 4, větu první, insolvenčního zákona).

Judikatura soudů již dovodila, že právo podat odpůřčí žalobu podle ustanovení § 239 insolvenčního zákona má za trvání insolvenčního řízení výlučně insolvenční správce a že přihlášený věřitel není k této žalobě věcně legitimován (srov. například právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. [29 ICdo 3/2013](#), které bylo uveřejněno pod č. 47 v časopise Soudní judikatura, ročník 2014). I když je insolvenční správce jediným aktivně věcně legitimovaným subjektem k odpůřčí žalobě, neznamená to – jak vyplývá z výše uvedeného – ještě, že by se při podání žaloby vždy řídil jen vlastní úvahou. I kdyby dospěl k závěru, že k odpůřčí žalobě nejsou splněny zákonné podmínky nebo že nebude z jiných důvodů odporovat některému z dlužníkových právních úkonů, je povinen podat odpůřčí žalobu vždy, rozhodne-li o tom věřitelský výbor, popřípadě bude-li mu poskytnuta přiměřená záloha na úhradu nákladů na podání odpůřčí žaloby a nákladů sporu, nejsou-li k vedení sporu v majetkové podstatě potřebné peněžní prostředky.

Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o „téže věci“ (o právním úkonu dlužníka) řízení na základě odpůřčí žaloby jiné osoby (než insolvenčního správce), nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat (srov. § 239 odst. 1, větu druhou, insolvenčního zákona). Jestliže dlužníkuv věřitel dosáhl na základě své odpůřčí žaloby rozhodnutí o neúčinnosti právního úkonu, které nabylo právní moci před právní mocí rozhodnutí o úpadku, může se domáhat toho, aby mu do výše jeho pohledávky bylo vydáno plnění z tohoto neúčinného právního úkonu; toto plnění nemusí předat do majetkové podstaty (§ 243 insolvenčního zákona).

Z ustanovení § 239 odst. 1, věty druhé, a § 243 insolvenčního zákona je třeba (kromě jiného) dovodit, že v řízení o odpůřčí žalobě, kterou se žalující věřitel podle ustanovení § 42a obč. zák. ještě před

podáním insolvenčního návrhu domáhá určení, že dlužníkův právní úkon není vůči němu právně účinný, nelze v době po zahájení insolvenčního řízení (až do jeho skončení) pokračovat. Dnem zahájení insolvenčního řízení tedy nastává v řízení o odpůrcí žalobě podané podle ustanovení § 42a obč. zák. ze zákona obdobný stav, jako při přerušení řízení, který na jedné straně sice brání tomu, aby bylo v řízení pokračováno (a soudem v řízení prováděny další úkony), avšak na druhé straně má za následek, že nadále běží procesní lhůty, že účastníci smí v řízení činit procesněprávní úkony a že proto také mohou nabýt právní moci rozhodnutí, která byla v řízení o odpůrcí žalobě podané podle ustanovení § 42a obč. zák. vydána před zahájením insolvenčního řízení. V případě, že o odpůrcí žalobě podané podle ustanovení § 42a obč. zák. bylo rozhodnuto ještě v době před zahájením insolvenčního řízení a že toto rozhodnutí nabylo právní moci před právní mocí usnesení insolvenčního soudu o úpadku, má věřitel právo požadovat uspokojení své (zkrácené) vymahatelné (vykonatelné) pohledávky z (výtěžku zpeněžení) majetku, který byl odporovatelným právním úkonem převeden na jiného, cestou výkonu rozhodnutí (exekuce) vedeného proti nabyvateli tohoto majetku, popřípadě uspokojení své vymahatelné (vykonatelné) pohledávky z náhrady, kterou je povinen zaplatit ten, kdo měl z odporovatelného právního úkonu prospěch, aniž by plnění (takto získané na uspokojení své pohledávky) musel předat (odevzdat) do majetkové podstaty; jinak (ve všech ostatních případech) nemohou být odpůrcí žaloba podaná podle ustanovení § 42a obč. zák. a ani rozhodnutí soudu, kterým by bylo žalobě vyhověno, způsobilým právním prostředkem (mimo rámec insolvenčního řízení) k uspokojení vymahatelné (vykonatelné) pohledávky věřitele.

V zákoně není výslovně upraveno, jak má být postupováno v případě, že v době po zahájení insolvenčního řízení podal odpůrcí žalobu podle ustanovení § 42a obč. zák. (rozumí se u „obecného“ soudu v občanském soudním řízení) věřitel, který svoji pohledávku neuplatnil v insolvenčním řízení přihláškou, ačkoliv bylo potřebné k uspokojení pohledávky v rámci insolvenčního řízení ji podat.

Věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon (srov. § 5 písm. d/ insolvenčního zákona).

To, co ušlo z dlužníkovu majetku v důsledku odporovatelných (právně neúčinných) právních úkonů dlužníka, smí být (v podobě výtěžku jeho zpeněžení) zdrojem uspokojení vymahatelné (vykonatelné) pohledávky věřitele – jak vyplývá z výše uvedeného – v době po zahájení insolvenčního řízení, jen jestliže rozhodnutí soudu, kterým bylo odpůrcí žalobě podané podle ustanovení § 42a obč. zák. vyhověno, nabylo právní moci buď ještě v době před zahájením insolvenčního řízení, nebo sice až po zahájení insolvenčního řízení, avšak dříve, než nabylo právní moci usnesení o úpadku. V ostatních případech plnění z odporovatelných (právně neúčinných) dlužníkových právních úkonů může být použito k uspokojení věřitelů jen tehdy, jde-li o věřitele, kteří přihlásili své pohledávky (nebo o věřitele, kteří se v rámci insolvenčního řízení uspokojují, aniž by se museli přihlásit), a jestliže na základě odpůrcí žaloby podané insolvenčním správcem podle ustanovení § 239 odst. 1 insolvenčního zákona náleží ve smyslu ustanovení § 239 odst. 4 insolvenčního zákona do majetkové podstaty.

Opačný závěr nelze úspěšně dovozovat ani z toho, že insolvenční správce může podat odpůrcí žalobu podle ustanovení § 239 odst. 1 insolvenčního zákona jen ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky usnesení o úpadku, a že marným uplynutím této lhůty odpůrcí nárok zaniká. Prekluze odpůrcího nároku podle ustanovení § 239 odst. 3, věty druhé, insolvenčního zákona totiž slouží k ochraně osob, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění do majetkové podstaty (tj. osob, v jejichž prospěch byl právní úkon učiněn nebo kterým vznikl z odporovatelných právních úkonů dlužníka prospěch), a nemůže být využívána ve prospěch uspokojování pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili (a tím „rezignovali“ na zásadně poměrné uspokojení věřitelů v rámci insolvenčního řízení). Účel úpadkového práva upraveného insolvenčním zákonem spočívá (rovněž) v tom, aby osoby, v jejichž prospěch byl odporovatelný právní úkon učiněn nebo kterým vznikl z odporovatelných právních úkonů dlužníka prospěch, nebyly v době po uplynutí lhůty stanovené insolvenčnímu správci k uplatnění odpůrcího nároku dále vystaveny požadavkům věřitelů, kteří se

záměrem dosáhnout lepší uspokojení svých pohledávek než „poměrné“ se nepřihlásí do insolvenčního řízení a kteří chtějí využít (případnou) prekluzi odpůřčího nároku insolvenčního správce jen ve svůj prospěch; kdyby měl být správný názor žalobce, postrádalo by ustanovení § 239 odst. 3 insolvenčního zákona o lhůtě k odpůřčí žalobě pro insolvenčního správce jakýkoliv rozumný smysl.

Se žalobcem lze v projednávané věci souhlasit pouze v tom, že řízení o odpůřčí žalobě, podané věřitelem podle ustanovení § 42a obč. zák. v době po zahájení insolvenčního řízení ohledně úpadce nepodléhá „žádné blokaci podle insolvenčního zákona“, a že tu tedy není žádný nedostatek podmínky řízení, pro který by bylo možné řízení o této odpůřčí žalobě zastavit podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. Ve skutečnosti – jak se podává z výše uvedeného – věřitel nemá v době po zahájení insolvenčního řízení aktivní věcnou legitimaci k odpůřčí žalobě podle ustanovení § 42a obč. zák., což je důvodem k zamítnutí žaloby.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není v souladu se zákonem. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud napadené usnesení podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu ve Frýdku – Místku) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta druhá, o. s. ř.).